

PEKKA ERVAST

ITSEMURHA

Tietäjä

RUUSU-RISTI-KIRJASTO n:o 27

ITSEMURHA

HELSINGIN ESITELMÄ 18. 10. 1925

PITÄNYT

PEKKA ERVAST

VIIPURI 1925
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TIETÄJÄ

Näköispainos

Kesävuon Purujärvi 1985
Digitalisoitu näköispainos 2006

TAMPEREELLA 1925
TAMPEREEN SENTRAALIKIRJAPAINO

Itsemurha.

Itsemurhaa ja itsemurhaajia olemme tottuneet tässä meidän kirkollisessa kristikunnassamme sangen ankarasti tuomitsemaan. Voimmehan ymmärtää, että itsemurhaa semmoisenaan voidaan tuomita. Onhan kirkko siinä ollut oikeassa, kun se on sanonut: ihminen ei ole antanut itselleen henkeä ja elämää, ihminen ei myöskään ole oikeutettu sitä itseltään riistämään; niinkuin hän elämän sai Jumalalta lahjaksi, niin hän myöskin ottakoon kuoleman vastaan Jumalalta.

Näin pitkälle tietysti kaikki voimme hyväksyä, mitä kirkollinen kristinuskko on opettanut, mutta kun olemme huomanneet, että sama usko on käytännössä tuominut itsemurhaajiaakin niin ankarasti, ettei se heille suonut sijaa siunatussa kirkkomaassa, pitäen heitä erikokoisesti rikollisina olentoina, silloin meidän täytyy tunnustaa, että ajattelevina ihmisinä olemme viime aikoina asettuneet toiselle kannalle, olemme koettaneet ymmärtää itsemurhaajia psykologisesti. Lääkärimme sanovat useimmissa tapauksissa: »itsemurha tapahtui äkillisessä mielenhäiriössä. Itsemurhaajaa ei ole pidettävä täysin vastuunalaisena teostaan. Häntä ei ole tuomittava liian ankarasti.» Ja tällaisista veljellistä ja suvaitsevaista katsantokantaa täytyy meidän nykyajan

ihmisinä enemmän ihailla. Se, että ihmisiä, rikoksellisiakin, tuomitaan armotta, ei ole ihmisyyden korkeinta saavutusta; päinvastoin meidän pitää ihmisinä oppia ihmisiä ymmärtämään, pyrkien siihen mielentilaan, jota ranskalainen lausetapa kuvaa sanoillaan: »ymmärtää kaikki on antaa kaikki anteeksi». Kun ymmärrämme ihmisiä, silloin emme heitä enää tuomitse.

Jos tahdomme ihmisinä pysyä tunteen kannalla toisia ihmisiä kohtaan, silloin on itsemurhaajistakin puhuttaessa parempi pysyä veljellisissä, anteeksi antavissa tunteissa kuin tuomitsevissa. Minkätähden ihminen koskaan mitään tuomitsisi? Onko hän niin varma itsestään, ettei hän koskaan voi joutua semmoiseen kiusaukseen kuin toinen? Epäviisasta on ihmisen arvostella toisia, pöyhistäen rintaansa ja ylpeästi ajatellen, ettei hän niin tekisi, epäviisasta silloinkin, kun hän on varma sisässään siitä, ettei lankea samaan kiusaukseen kuin toinen. Jos hän todella on jonkun asian voittanut, niin ettei se enää ole hänelle kiusauksena, silloin hän kaikista vähimmin tuomitsee, silloin hän ymmärtää paraiten niitä, jotka vielä voivat kiusaukseen langeta.

Muuten kysymys itsemurhasta ei tunteenkaan kannalta ole äkkiä ratkaistavissa. Onhan ollut kansoja ja heimoja, jotka eivät ole pitäneet itsemurhaa erinäisissä olosuhteissa vääränä tekona. Jos ihmisyksilö oli tullut sairaaksi tai liian vanhaksi, oli noiden kansojen mielestä luonnollista, että hän joudutti kuoleman tuloa ja vapautti toiset hänen heille tuottamastaan vaivasta ja vastuksesta. Kun vanhat viikingit olivat mielestään eläneet kylliksi kauvan, laskivat he veneesään kauas ulapalle ja sytyttivät sen auringon laskiessa

tuleen itse liekkiin kuollakseen. He pitivät ihmisystävällistä itsemurhaa täysin moraalisena tekona.

Mutta kun tahdomme pätevästi arvostella itsemurhaa ja itsemurhaajia, ei meidän sovi asettua ainoastaan tunteelliselle, s. o. ymmärtämyksen ja rakkauden kannalle, vaan meidän olisi harkittava kysymystä järjen ja tieteen kannalta. Kuinka tämä taas on mahdollista, kun kysymys on yhteydessä kuoleman kanssa? Kuolema on useimmille arvoitus, — kuinka siis pystyisimme arvostelemaan asiaa, joka on sen kanssa yhteydessä, tieteelliseltä kannalta? Siihen pystymmekin ainoastaan, jos turvaudumme tietoihin, jotka eivät ole saavutettavissa tavallisilla aisteilla. Meidän on turvaututtava tietoihin, jotka saavutetaan tutkimalla ihmisten elämää haudan tuolla puolen, tutkimalla siis tässä tapauksessa itsemurhaajien kohtaloa tuonelassa. Jos voimme saada tietoa niistä salaperäisistä asioista, jotka ovat yhteydessä kuoleman kanssa, silloin luonnollisesti osaamme ratkaista kysymyksen itsemurhasta tieteellisellä tavalla.

Kun järjen kannalta puolueettomasti pohdimme itsemurhakysymystä, jakautuu tutkimuksemme luonnollisesti kahtia; osaksi se kysyy itsemurhan syitä, osaksi sen seurauksia, ja se kysyy niitä näkymättömän maailman kannalta.

Kun meidän lääkärimme sanovat itsemurhasta, että se johtui äkillisestä mielenhäiriöstä, on tämä parhaasta päästä oletamus. Jos todella sattui äkillinen mielenhäiriö, silloin itsemurhaaja ei ollut vastuunalainen, silloin hän ei enää ollut täysin inhimillinen olento. Mutta samalla tavalla voimme sanoa, että joku murhatessaan toisen tai tehdessään minkä tahansa vakavan

rikoksen, oli mielenhäiriössä. Tämä on kyllä totta tavallaan, sillä jos tiedustelemme asiaa pahantekijöiltä itseltään — murhaajilta, siveysrikoksentehtäjiltä, varkailta, — niin monet heistä selittävät tähän suuntaan: »En tiennyt, mitä tein. Minut valtasi merkillinen kiusaus, hirmuinen sisäinen pakoitus, en saanut rauhaa, ennenkuin suoritin rikokseni.» (Tietysti on rikoksentehtäjiä, jotka itsetietoisesti ja harkiten kulkevat pahaan tekoaan kohti, — etenkin varkaiden joukossa on semmoisia, ja he ovat silloin täysin vastuunalaisia teostaan.) Vaikka nyt useimpia itsemurhaajia voitaisiinkin rinnastaa niiden rikoksentehtäjäin kanssa, jotka joutuvat äkillisen, mielenhäiriötä aiheuttavan kiusauksen uhreiksi, on kuitenkin merkille pantava tärkeä sielullinen seikka. Minkälainen on näet tuon mielenhäiriön psykologinen synty? Kukaan ihminen ei voi tulla murhaajaksi tai varkaaksi, ellei hän ole ennen ajatellut semmoisia asioita. Ellei hän ole mielessään kuvitellut varkautta ja murhaa, ei kiusaus voi tulla hänen ylitsensä, eikä hän saata joutua äkilliseen mielenhäiriöön. Samalla tavalla ei itsemurhakiusaus äkkiä ja syyttä saata ihmistä vallata, ellei hän ole ennen ajatellut semmoista ratkaisua, tuntiessaan, että elämä on liian raskas ja että hän tahtoisi siitä päästä.

Nyt on huomattava, että useimmat ihmiset, paraimmat ihmiset, ajattelevat juuri tällaisia ajatuksia elämän kovuudesta ja raskaudesta, sen kärsimyksien ja tuskien toivottomuudesta. Kuinka monta kertaa kysyvätään itseltään, eikö kuolema olisi paras ratkaisu, ja kuinka monta kertaa rukoilevatkaan Jumalaltaan, että hän päästäisi heidät pahasta! Mutta kun he rukouksessa kääntyvät elämän puoleen pyytäen, että se ottaisi

heidät pois täältä, niin elämä ei ota, vaan kylmästi vastaa: »jatka, jatka yhä vain huolimatta vaikeuksista». Ja useimmat ihmiset ovat onneksi siksi järkeviä, siksi velvollisuudentuntoisia, etteivät lähde ennen aikojaan pois tästä elämästä. Mutta juuri sentähden, että tällainen ajatus elämän raskaudesta, sen ylivoimaisesta vaikeudesta on luonnollinen miltei kaikille ihmisille, juuri sentähden myöskin ymmärrämme, että jotkut ihmiset eivät kestä.

Nuoretkin turmeltumattomat ihmiset voivat tuntea olevansa siksi vieraita tässä maailmassa, että heissä herää suuri halu itsemurhaan. Maailma, koko olemassaolo on heistä niin kummallinen, etteivät ymmärrä, minkätähden pitää elää ja olla olemassa. He näkevät kärsimystä ja vain kärsimystä ympärillään, kaikilla on huolensa, kaikilla on taakkansa kannettavana, ja silloin he, nuoret ihmiset, jotka eivät sydämellään ole kiinni tämän maailman viehätöksissä, vaan jotka vapaina intohimoista ja siteistä osaavat katsella objektiivisesti, ihmetellen elämää ja ihmiskuntaa, he ajattelevat: »miksikä ihmiset yhä tässä viihtyvät? Tästähän voisi päästä lähtemällä vapaaehtoisesti pois.» Että useimmat ihmiset eivät kuitenkaan nuorina tee itsemurhaa, riippuu siitä, että heidän velvollisuudentuntonsa omaisia kohtaan on elävä ja voimakas, ja myös siitä, että heillä on sisäinen, vaistomainen vakaumus jostain siveellisesti tärkeästä syystä, minkätähden elämä eli toisin sanoen Jumala on lähettänyt heidät tänne. Tämä vaistomainen aavistus eli tieto saa heidät voittamaan itsemurhaajatukset, ennenkuin ne kiteytyvät varsinaisiksi kiusauksiksi, ja lopulta elämä nielee heidät pyörteeseensä, he innostuvat jostakin elämäntehtävästä, he löytävät

jonkun viehätyksen, joka kiinnittää heidän mielensä, heille muodostuu käytännöllinen syy olemassaoloon ja he huomaavat kuuluvansa siihen samaan ihmiskuntaan, jonka otsassa Kainin merkki puhuu: »katso, sinun sydämesi on kiinni jossakin aatteessa, jossakin ihmisessä, jossakin vähäpätöisessä viehätyksessä, ja sen tähden sinun on oltava olemassa.» Tällä tavalla useimmat ihmiset selviävät itsemurha-ajatuksesta.

Tutkiessamme itsemurhaajia huomaamme kuitenkin, että kaiken itsemurha-ajatuksen takana on aina ollut tuommoinen puolueeton ja puhdas tunne olemassaolon raskaudesta, josta äsken mainitsimme. Siihen tietysti sekaantuu personallinenkin momentti, koska itsemurhaaja samalla on ajatellut: »tämä elämä on *minulle* liian raskas». Mutta mainitun ajatuksen ohella liikkuu itsemurhaajan sielussa toinenkin ajatus: »kuolemalla pääsee kärsimästä, kuolema vapauttaa». Jos hän on materialisti, hän ajattelee: »kuolema on kaiken loppu», ja kiusaus sanoo hänelle: »kun murhaat itsesi, loppuu kaikki ja olet kaikesta päässyt». Jos hän ei uskalla olla kuoleman edessä materialisti, sanoo hän itselleen: »kun kuolet pois täältä, pääset lepoon». Vielä hän voi salaisimmassa itsessään ajatella näin: »kuolemanjälkeinen elämä ei saata missään tapauksessa olla näin raskasta, — tästä ainakin pääsen». Ja tähän ajatukseen liittyy läheisesti toivo, että kuolemaa seuraa parempi elämä. Semmoinen on itsemurhaajan sieluelämän niin sanoaksemme psykologinen tausta.

Meidän ei tarvitse lainkaan, kun tutkimme itsemurhan syitä psykologisesti, kiinnittää huomiota kaikenlaisiin fyysillisen elämän yhteydessä oleviin seikkoihin, jotka ovat meille ilman muuta tuttuja: toinen pel-

kää uhkaavaa vararikkoa, toinen maineensa menettämistä, toinen on epätoivossa onnettomasta rakkaudesta, toinen ei jaksa kantaa seurauksia jostain tekevästään vääryydestä j. n. e. On monenlaisia persoonallisia, hieman alempia motiiveja, joihin emme nyt koske, sillä jos rupeamme arvostelemaan itsemurhaintia näiden ulkonaisten syiden nojalla, täytyisi meidän myös ottaa huomioon, että on yleviä ja kauniitakin persoonallisia motiiveja. Joku voi tehdä itsemurhan siksi, että hän sillä teollaan pelastaa toisia ihmisiä vaaroista tai vaikeuksista. Mad. Blavatsky mainitsee semmoisesta historiallisesta tapauksesta, jolloin itsemurha oli mitä jaloin teko. Hän kertoo Venäjän keisarista, Nikolai I:stä, joka kuoli Krimin sodan aikana, että tämä murhasi itsensä, — ja minkätähden? Sentähden, että Venäjä kulki perikatoaan kohti Krimin sodassa. Keisari tiesi, että Venäjän kansa kunnioituksesta ja rakkaudesta tsaariin oli valmis uhraamaan mitä tahansa ja jatkamaan onnetonta sotaa kuinka kauan tahansa. Mutta keisari ajatteli: »minkätähden minä pakottaisin ihmisiä niin tekemään? Jos elän, en voi estää sitä, en myöskään voi tehdä häpeällistä rauhaa, koska Venäjän kansa ei sitä salli. Mutta jos lähden pois näyttämöltä, silloin seuraajalleni on mahdollista tehdä rauha.» Ja rauha tehtiin myös heti, kun keisari oli kuollut. Hän siis rakkaudesta uhrasi itsensä. Mad. Blavatsky sanookin: »Se oli niin kaunis teko, ettei sitä millään tavalla laskettu Nikolaille viaksi.»

Itsemurhan syiden tutkijoina, jotka tutkimme juuri näkymättömän maailman, kuolemantakaisen maailman, ilmiöitä, emme kuitenkaan saata rajoittua ainoastaan siihen fyysillisesti elävään ihmiseen, joka tappaa itsensä,

ja hänen psykologisiin motiiveihinsa, jotka ovat tekemisissä ulkonaisten olosuhteiden kanssa, vaan meidän täytyy katsoa, onko olemassa ihmisen ulkopuolella, mutta samalla näkymättömässä maailmassa joitakin itsemurhaa aiheuttavia asianhaaroja. Ja silloin meidän täytyy todeta ja tunnustaa, että on olemassa kahdenlaisiakin houkutusia henkimaailman puolelta. Ensimmäinen on kiusaus, joka sanoo: tapa itsesi. Se tulee niiden vainajien taholta, jotka ovat murhanneet itsensä. Sen lisäksi on olemassa toinen kiusaus, ja se on aivan kuin taivas, joka vaikuttaa inspiroivasti eläviin ihmisiin. Siinä asustaa ei-inhimillisiä olentoja, jumalia, luonnonhenkiä, haltioita, merkillisiä älyolentoja, jotka eivät ollenkaan synny tähän fyysilliseen maailmaan, vaan joiden ruumiillinen ja alin aineellinen olemistaso on näkymättömässä. Nämä haltiat viettävät siellä elämänsä läheisessä kosketuksessa ihmisten maailman kanssa, kuuluen meidän planeettamme näkymättömään olotilaan. He elävät erittäin harmoonisissa olosuhteissa, ja heitä voisi verrata keijukaisiin, jotka tanssivat auringon paisteessa ja kuun valossa, ja mitä sulavimmin liikkeen pyörivät ja hyppivät, milloin lähten, milloin häviten näkyvistä. He tulevat ihmisen luo ja kuiskaavat hänelle — ja heidän kuiskauksensa kuuluu aina säännönmukaisesti semmoiselle ihmiselle, joka on henkisesti enemmän kehittynyt —: »oi, sinä ihminen, joka olet niin paljon voittanut, joka olet suuri ja ihana personallisuutena, mitä teet sinä enää maan päällä, jossa kaikki on kurjuutta ja turhaa tuskaa? Jätä tuo maailma, tule tänne meidän luoksemme, me sinua ymmärrämme, me osaamme sinua kunnioittaa ja rakastaa, me teemme koko sinun elämäsi kuin

vaellukseksi tuoksuvien ruusujen lehdillä. Tule tänne!»

Tämän oudonlaisen taivaan inspiratsioni kaikuu erikoisesti kehittyneiden ihmisten korviin, mutta silti se taivas ei ole ihmisiä varten. Henkisesti kehittyneet ihmiset tekevät virheen, jos lähtevät siihen. Mutta sama taivas vaikuttaa houkuttelevasti ihmiskuntaan yleensä, sen inspiratsioni kuuluu koko ihmiskunnan sielussa: »mitä te teette maan päällä, lähtekää pois sieltä!» Nuoret ihmiset saattavat tuntea, kuinka maallinen elämä ei ole kyllin kaunis, kuinka he itse oikeastaan kuuluvat toiseen maailmaan. Suuret ajattelijat ja filosofit saattavat pysähtyä perin pessimistiselle kannalle, he hokevat itselleen ja toistavat toisille, että elämä tällä planeetalla on tuiki tarpeetonta. Schopenhauerin filosofia opettaa meille, että koko olemassaolo on turhan turhaa. Mutta Schopenhauer ei kuitenkaan tapanut itseänsä, ja juuri se, ettei hän omassa elämässään noudattanut oppinsa viimeisiä konsekvensejä, kumosi hänen teoriansa, se näytti, että vaikka toiselta puolen olemassaolo on turha, on se toiselta puolen erinomaisen hyväkin. Sentähden emme ollenkaan pelästy, jos joku ihminen on filosofina pessimisti. Toinen on pessimisti, toinen optimisti. Harvat ne surmaavat itsensä, ja heidän syynsä ovat silloin syvemmällä, he ovat joko paljon syvätunteisempia ihmisiä tai paljon pintapuolisempia.

Nyt meidän pitää luoda silmäys itsemurhan seurauksiin. Kun tutkimme ilmiöitä, jotka seuraavat itsemurhan tekoa kuolemanjälkeisessä elämässä, silloin vasta kykenemme paremmin arvostelemaan itsemurhaa. Teemme näet sen huomion, että puolueettomasti

katsoen itsemurha on hullu teko. Ja miksi ? Sen tähden että kaikista silmiinpistävin ilmiö, kun tutkimme itsemurhaajien kohtaloa kuoleman jälkeen, on useimmissa tapauksissa se, että kuolema tuli heille suurena yllätyksenä, he eivät ollenkaan osanneet aavistaa, mitä kuolema olisi, sillä he luulivat: kuoleman perästä tulee lepoa tai kaikki on lopussa tai joka tapauksessa elämä silloin on helpompaa. Näin he luulivat ja siinä he «pettyivät, sillä 1) kuolema ei lopettanut, he jäivät olemaan, 2) kuolema ei ollut lepoa, vaan se tuli heille suureksi vaivaksi, 3) kuolema ei ollut helpompaa, vaan tuskallisempaa kuin elämä maan päällä. Mikä näet useimmissa itsemurhaajissa on vallitsevana tunteena kuoleman jälkeen? Mikä se on niin perin toisenlaista, kuin mitä olivat aavistaneet? Se että he ovat aivan yksin!

Kuinka usein esim. kaksi ihmistä, jotka rakastavat toisiaan, tekevät itsemurhan yhdessä ja ajattelevat, että koska maan päällä heitä on estetty olemasta yhdessä, he tahtovat edes käsikädessä kulkea kuoleman portin läpi. Ja mikä on heidän kamala herämyksensä? Kuoleman tuolla puolen he ovat auttamattomasti yksin ja erillään toisistaan! Siinä on itsemurhaajan kauhea kohtalo: hän ei saa eikä voi olla toisten kanssa yhdessä.

Monelle itsemurhaajalle on kuoleman hetkellä tai vähän ennen tullut mieleen pieni kuoleman pelko, joten itsemurha tavallaan on ollut rohkea teko. Surmattaan itsensä monen on täytyntä rohkaista mieltään. Mutta mitä tuo hetken epäröinti ja pelko on aiheuttanut kuolemantakaisen tilan suhteen? Se on merkillinen psykologinen voima. Se aiheuttaa, että itsemur-

haaja kalman tilassa elää uudestaan ja uudestaan kaikki syyt ja kaikki hetket, jotka houkuttelivat itsemurhaan, kaikki tunteet, jotka kävivät itsemurhan edellä, ja sitten itsemurhan teon ja heräämisen toisella puolella. Tämä luonnottomasti ärtyneen muistin esiinloihtima kuva-sarja toistuu yhä uudestaan ja uudestaan. Onneton vainaja on kuin orava pyörivässä häkissään, jota ei saa pysähtymään. Tämä on vaikea ja tuskallinen kokemus monelle itsemurhaajalle.

Kuolemanjälkeisestä elämästä puhuttaessa meidän täytyy muistaa, että kaikkia itsemurhaajia ei saata punnita saman mitan mukaan, he eroavat toisistaan, sekä vaikuttimiensa, että sieluntilansa puolesta. Sentähden täytyy jakaa itsemurhaajat kolmeen luokkaan.

Ensimäiseen luokkaan kuuluvat ne, jotka epäitsekäistä syistä murhasivat itsensä, heittäytyivät esim. hengen vaaraan pelastaakseen toisia. He ovat hyviä ihmisiä ja heistä luonto pitää huolta kummallisella tavalla: se antaa heidän nukkua unettomassa unessa. Ja kuinka kauan? Niin kauan kuin heillä fyysillistä elämänvoimaa riittää. On huomattava, että meillä ihmisillä on syntyessämme kohtalon puolelta aivan kuin mitattu elämänvoiman määrä. Tietysti tämä on kärkeää puhetta, mutta elämän pituus, elämänvoiman määrä, jota emme, kuten Jeesus sanoo, kykene mietiskelyllämme lisäämään, on karman mittaama. Me elämme niin kauan, kuin meillä riittää elämänvoimaa, ja meillä on elämänvoimaa useimmiten paljon enemmän kuin mitä me kulutamme ruumiillisen elämämme aikana. Tarvitaan tauteja ainakin loppuiällä, jotta kunnialla pääsisimme pois.

Tunsin erään elinvoimaisen ihmisen, joka oli elänyt

yli 80 vuotta, eikä ollut koskaan ollut sairaana; hänellä ei ollut pientäkään kipua ollut, ei hammassarkyä, ei mitään. Hän oli erittäin jalo mies ja maailmankatsomukseltaan teosofi. Kun hänen elämänsä hetki löi, seiso i kuolema arkaillen hänen huoneensa kynnyksellä: Mitä tehdä tuon ruumiin kanssa, joka on aivan terve? Millä tavalla kuluttaa loppuun sen elämänvoima, jotta saisi sielun siirtymään tälle puolen? Kuolema ei tahtonut käyttää väkivaltaa, sillä semmoista ei ollut tuon ihmisen karmassa, ja sentähden kuolema päätti: minä otan häneltä unen. Ja tämä ihminen, joka oli täysin terve, kadotti äkkiä unen lahjan: 30:nä vuorokautena hän ei ollenkaan ummistanut silmiään. Mutta kuolema saavutti tarkoituksensa: mies väsyi lopulta niin, että itse toivoi ainoastaan yhtä asiaa, kuten hän minulle sanoi: »Jospa nyt pääsisin tästä ruumiista! Ah, kuinka ikävöin Isän luo. Ja minä uskon, että Isä ottaa minut. Hän myös tietää hetken, ja minä odotan. Sentähden en valita, en, olen niin onnellinen kuin olla voin, mutta olen niin kovasti väsynyt.» Ja hän sai kuolla.

Jokaisella ihmisellä on karman määräämä elinikä eli elinvoiman paljous. Kun ihminen tappaa itsensä, on hän heittänyt fyysillisen ruumiin syrjään, mutta ei ole voinut lyhentää omaa ikäänsä. Hän jää sentähden olemaan tänne maan piiriin, kunnes hänen elinvoimansa muuten olisi kulunut loppuun. Itsemurhaajat »leijailevat ilmassa» ja hyvät saavat silloin nukkua, olla kuin tajuttomassa tilassa, kunnes heräävät tuone-lassa.

Mutta kaikki keskinkertaiset itsemurhaajat, jotka eivät ole hyviä eivätkä pahoja, kuuluvat jaotuksemme

toiseen luokkaan. He jäävät yksinäisyydessä oleskelemaan maan ilmapiirissä, ja joko he yhä uudestaan ja uudestaan elävät läpi kamalan tekonsa, tai sitten he harhailevat kuin yksinäisessä erämaassa ja tuntevat sanomatonta ikävää. Nämä vainajat mielellään tunkeutuvat n. s. mediumin luo tai sitten semmoisen ihmisen luo, joka itse hautoo itsemurhan ajatuksia. Joutuessaan kosketukseen maan päällä elävän ihmisen kanssa, he aivan kuin imeytyvät häneen, ja heidän sielussaan soi haikea tunne: »voi, kun olen yksin, etkö sinä voisi tulla minulle toveriksi?» Ja heidän sanomaton ikävänsä heijastuu maan päällä elävän sieluun, tukien ja vahvistaen tämän omia ajatuksia ja tunnelmia. Siten itsemurhaajat melkein tahtomattaan joutuvat elävien kiusaajiksi. Ja jos he joutuvat mediumin yhteyteen, niin että voivat ilmaista ajatuksiaan eläville, silloin he niin riemastuvat semmoisesta tilaisuudesta, että useimmiten kertovat omasta katumuksesta ja miten vaikea heidän on olla. Mutta mediumin yhteyteen joutuminen on sangen epäedullinen itsemurhaajalle, ellei istunnon johtaja valaise, varoita ja opeta häntä, sillä se pitkittää hänen oloaan kalman tilassa ja vaikeuttaa nousua tuonelaan.

Lopuksi otamme huomioon itsemurhaajien kolmannen luokan, sellaiset itsemurhaajat, jotka sydämestään ovat ylpeitä ja kylmiä, jotka itsetietoisesti, selvällä päällä, tappoivat itsensä, ja joiden motiivi oli epäjalo. Kun katselemme heidän kuolemanjälkeistä tilaansa, täytyy meidän sanoa, että se on ankara ja kova. He tietävät sydämessään, että heitä tulee kohtaamaan erikoinen kosto eli rangaistus elämän puolelta. He ovat huonoista vaikuttimista tappaneet itsensä, ja he tunte-

vat kuoleman jälkeen, että elämä vaatii heiltä hyvitystä, sovitusta. Tämä hyvitys eli kosto on siinä, että he kadottavat yhteytensä oman korkeamman itsensä kanssa, toisin sanoen kulkevat todellista kuolemaa kohti, ja sentähden heidän on aivan kuin pakko tulla vampyyreiksi eläviin nähden. Sillä kuoltuaan he eivät tahdo enää kuolla! He ovat niitä vainajia, jotka käyvät elävien kimppuun ja kiihoittavat heitä tappamaan itsensä. He tulevat kiusaajina niiden luo, jotka vähänkään ajattelevat itsemurhaa maan päällä; he imeytyvät niihin, ja nauttivat siitä, että toinen ihminen on heikko, ja lisäävät heikkouden voimaa kuiskaamalla: »sinun pitää tappaa itsesi». Jos joku mediumi joutuu tuommoisen vampyyrin käsiin, voi hänen käydä huonosti. Ja ne, jotka ovat mukana sellaisessa spiritistisessä istunnossa, saattavat kaikki tulla kuin mielisairaksi, niin että vaikka he eivät ennen olisi uneksi- neetkaan itsemurhasta, he nyt alkavat sitä ajatella. Jos heidän astraaliseen auraansa on päässyt tarttumaan vainaja-vampyyri, voi tämä kuljettaa heidät hulluuden partaalle. Eivätkä nuo vampyyrit tydy ainoastaan ihmisiä riivaamaan, he käyvät eläintenkin kimppuun. Kaikin keinoin koettavat he päästä pakoon sitä kohtaloa, joka heitä salaisesti uhkaa. Jeesus Kristus oli kerran tilaisuudessa pelastamaan muutamia ihmisiä ja eläimiä. Pahat henget paimenissa huusivat, ja Jeesus käski niiden poistua ja salli heidän mennä sikolau- maan, niinkuin pyysivät. Sitten Jeesus luultavasti antoi pienen viittauksen sikolaumalle: »syöskää te nyt mereen». Eläimet, jotka eivät tavallisesti tapa itseään, saattoivat ainoastaan hukuttamalla itsensä vapautua riivaajista. Vampyyrit olivat arvatenkin niin voimak-

kaat, etteivät olisi lähteneet ulos ihmisistä, elleivät olisi päässeet eläimiin. (Matt. VIII: 28—34.)

Se kohtalo, mikä odottaa näitä ihmissieluja, jotka ylväessä pahuudessa murhaavat itsensä, johtuu, kuten sanottu, siitä, että ovat katkaisseet yhteyden oman jumalallisen henkensä kanssa. Heidän koko personallinen minuutensa on vajonnut uhmaan ja vihaan. Jumalallisin heissä ikäänkuin peittyi, vaipuu sisäiseen itseensä, ja persoonallisina olentoina he jäävät kuin ulkopuolelle Jumalan. Heidän pitää alkaa uudestaan elämän koulussa, sillä he epäonnistuivat. Elämä on täten aina täynnä armoa, sillä heidän henkensä saa synnyttää uuden persoonallisuuksien sarjan, jotka vähitellen oppivat pyrkimään yhteyteen Jumalan kanssa.

Olemme tähän saakka puhuneet itsemurhan seurauksista ainoastaan kuolemanjälkeisessä elämässä, mutta täytyy ottaa huomioon, että itsemurhalla on seurauksensa tulevassa maallisessakin elämässä. Ihminen on jälleensyntyvä olento, sentähden hänet lähetetään elämän kouluun uudestaan ja uudestaan, jotta vähitellen oppisi läksynsä. Jos ihminen siis jostakin syystä murhaa itsensä, joutuu hän seuraavassa elämässä uudestaan samanlaisiin tilanteisiin, uudestaan tulevat hänen eteensä samat vaikeudet. Taas ne kysyvät häneltä: jaksatko nyt voittaa itsesi?

Meidän täytyy juuri oppia voittamaan itsemme, voittamaan karmamme, niinkuin sanotaan. Jos olemme »orjia talossa», emme ole vielä saavuttaneet elämän päämäärää. Meidän täytyy tulla »pojiksi taloon», kuten Jeesus sanoo, ja se merkitsee, että emme saa mitään kärsimyksiä paeta, emme koskaan olla raukkamaisia, meidän täytyy oppia kantamaan ristimme iloi-

sin mielin, voittamaan itsemme ja olosuhteemme. Se on asetettu meidän kaikkien tehtäväksi.

Ja eräs asia on pidettävä mielessä. Se koskee yleensä kuolemanjälkeistä elämää. Merkillinen muutos on näet tapahtunut kuolemanjälkeisissä oloissa Buddhan ja Kristuksen, ennenkaikkea Kristuksen jälkeen. Jeesuksen kautta yhtyi, kuten tiedämme, kosmillinen Kristus maapallomme elämään, ja Kristuksen välitön läsnäolo henkimaailmassa on muuttanut kuolemanjälkeisen elämän passiivisesta olotilasta aktiiviseksi työkentäksi. Alati laajenevassa mittakaavassa on tuone-
lan tuvilla järjestetty jonkinlaista lähetystyötä. Siihen työhön kutsutaan sekä eläviä ihmisiä että vainajia. Ei ole niin kuin ennen aikaan, että ihmissielut ovat heitetty oman onnensa nojaan, vaan heitä koetetaan järjestelmällisesti auttaa. Sentähden yritetään itsemurhaajakin kuolemanjälkeisessä elämässä ohjata ja opastaa, joskin on vaikea päästä heidän puheilleen ilma-
piirissä, etenkin niiden, jotka elävät ennen kuvatussa oravanmyllyssä. Mutta niin pian kuin saa heidän mielensä hereille, ovat hekin vaikutuksille alttiita. Heille selitetään mikä elämä on ja missä he ovat erehtyneet. Kauneimpia näkyjä kuolemanjälkeisessä elämässä tarjoaakin itsemurhaaja, joka auttajansa kautta on päässyt selvyytteen erehdyksestään ja tuntee olevansa täynnä katumusta. Auttajansa taluttamana hän saapuu elämän ja kuoleman Herran luo, Kristuksen luo, ja langeten Hänen jalkojensa juureen polvilleen, hän nostaa kyöneleisen katseensa kohti sitä loistavaa olentoa, joka seisoo hänen edessään, ja tunnustaa: »Oi, kuinka olen pieni ja huono, kuinka olen erehtynyt elämän suuresta tehtävästä. Mitenkä minulle nyt käy? Voinko ollen-

kaan sovittaa tekoni? Onko minulle, Herra, mitään armahdusta?» Ja silloin tuon kirkkaan ja loistavan olennon silmistä säteilee iankaikkinen rakkaus, ääretön laupeus ja armo, ja hänen äänensä sävy on kuin taivainen soitto, kun hän lempeästi vastaa: »Minä ymmärrän sinua, lapseni, ja annan sinulle anteeksi. Nouse ja käy työhön, mutta älä enää syntiä tee.»

Ja miksi emme lopuksi sanoisi jotain itsellemme? Me, jotka elämme tässä näkyväisessä maailmassa, me voimme varmasti olla avuksi monelle sairaalle sielulle, voimme varmasti estää itsemurhiakin tapahtumasta, jos sydämellämme ja sielullamme tahdomme olla mukana maailman suruja lieventämässä, jos yksityisessä elämässämme kukin tahollaan ojennamme auttavan käden, lausumme rohkaisevan sanan, luomme ymmärtäväisen katseen ja aina muistamme Mestarin neuvon: »mitä tahdotte, että toiset teille tekevät, se heille tehkää!»

Tämän kirjasen lukijoille:

Mitä on kuolema? Palanen
yliaistillista sielutiedettä, kirjoittanut
Pekka Ervast. Kolmas painos.
Hinta 25: —, sid. 35: —.

Saadaan kirjakaupoista ja suoraan meiltä.

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TIETÄJÄ

Hinta 4: —.